

Komaj je nebeški Spasitelj izustil zadnjo besedo, že se prikaže hči na vežnem pragu ter se hiti umivat k vodnjaku.

„Dobro jutro,“ jo nagovori Odrešenik, „kaj bo pa z zajtrkom?“

„E, tisti je v božjih rokah,“ se mu odreže brhko dekle.

In Kristus ji pomoli kos potice. Grede pa pravi božji sin sv. Petru: „Mi li verjameš, da se ta dekle in gospodar, ki nama je dal potice, še nekdam poročita?“

„Ni mogoče,“ odvrne sv. Peter. „Gospodar je takrat pokosil skoraj že ves travnik, je prav priden, dočim dekle še celo ob tem času, ko je toliko in raznovrstnega dela, vstaja tako pozno. Ne, ne, ta dva nista drug za drugega.“

„Pa sta,“ veli Kristus, „le poslušaj: Poročita se dva lena, gre njuno posestvo kmalu rakovo pot; če se pa vzameta dva preveč pridna, nakupičita si sčasoma v brezobilje posvetnega blaga.“

„Verjamem sedaj, Odrešenik, tvojim modrim besedam“, pravi Peter. Potem odideta dalje . . .

Kosec in ženjica.

Prizorček.

Oba nastopita v primerni opravi, on s koso, ona s srpom. Po vsakih dveh kiticah se ponavlja lahko pevajoč „Lá-lá-la . . .“, ki ga izrekata skupno, spremljevaje ga s kako kretnjo, bodisi s premikanjem glave, z mahljanjem roke itd.

Kosec: Ej, kako lepo
svetli se rosa,
da se kot srebro
blišči še kosa.

Vselej, ko kosím
na sredi polja,
minejo skrbi,
mine nevolja.

Ženjica: Srp zakrivljeni
se v roki suka,
vendar to še ni
nikaka muka.

Naj leti krog nas
škrjanček, čebela —
vse sladi nam čas
in radost dela.

Kosec: Tam nekje cvrči
poredni grilček;
tukaj zašumi
krtičev rilček . . .

Vse, karkol živi
in nas obdaja,
blazi nas, vedri,
pogum poraja.

Ženjica: Izza skalice
šumi vodica —
izza senčice
pihlja hladica.

Skromna sva oba
kot naše delo;
k domu vračava
se zdaj veselo!

Mara Gregoričeva.